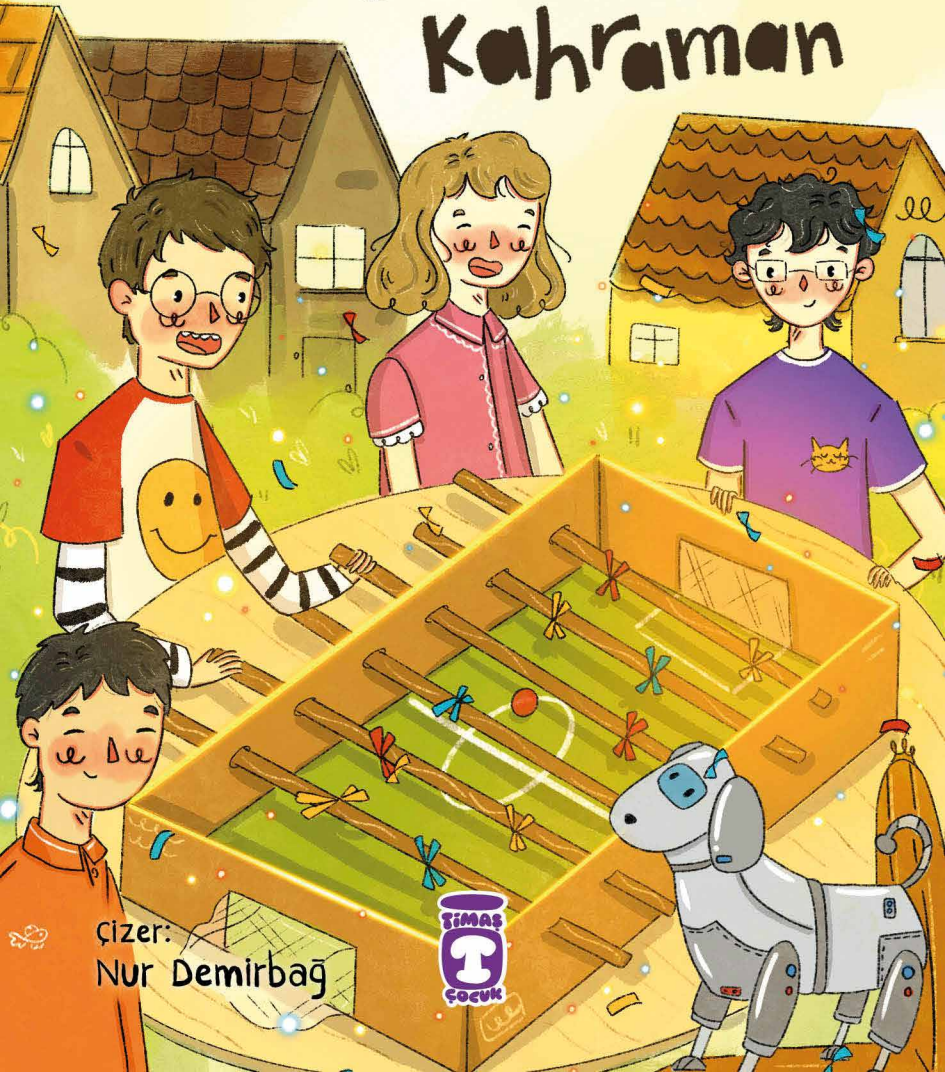

Mehmet Gönen

Tekno Kahraman

çizer:
Nur Demirbağ

ROBOT KÖPEK

- Mamiiiiii... Mamiiiiii... Mamiiiiii... Nerede bu çocuk, yine duymuyor beni? Kahvaltı hazır yavrum, neredesin?

Annesi Meşgule Hanım, Mami'den cevap alamayınca odasına yöneldi. Odaya yaklaştıkça 90+1'de gol atmış takımın tribün sesine benzer uğultular duymaya başladı.

- Acaba bu çocuk arkadaşlarını çağırdı da benim mi haberim yok, diye söyleniyordu. Yine ne işler peşindesin Mami? Ah, ah!

Meşgule Hanım söylenerek kapıyı tıklattı ve sonunda dayanamayıp içeri girdi. Gördüğü manzara onun için pek de şaşırtıcı değildi.

Mami hem eli hem de ayağıyla oyun kolunu tutmuş şekilde, bilgisayarda futbol oynarken yakalanmıştı. Bu kadarıyla kalsa iyi. Âdeta transa geçmiş bir hâlde, diğer elinin işaret parmağıyla şeker oyunundaki şekerleri patlatıyordu. Ha, bir de kulağında kulaklık vardı ve şapkasına yapıştırdığı sisteme müzik çaları entegre etmişti. Annesi sesini duyuramadığını fark edince karşısına geçti.

- Bu çocukta bir terslik var.

Meşgüle Hanım, Mami'ye yaklaşmaya başladı. Mami sadece beynini değil, gözlerini de ikiye bölmüştü. Annesi iyice yaklaşıp dikkatlice baktı.

- Yok yok, bu çocuğun gözünün biri sola biri de sağa bakıyor. Dünyadan Mami'ye, dünyadan Mami'ye. **İniş için son üç dakika.**

Anında oyun kolunu ve telefonu fırlatıp sağa sola koşturmaya başladım.

- Hemen kuleye haber vermem lazım. İniş takımları hazır mı?

Bu sırada annemin **"YETER ARTIIIIK!"**

sesi ile âdeta stadyum sustu, ortam sakinleşti.

- Anne! Sen miydin, hadi başla.

- Neye başlayayım?

- ÜÇLÜ ÇEKTİRMEYECEK MİSİN?

Annem "Ne anlatıyor bu çocuk?" der gibi baktıktan sonra beni mutfağa kışkırladı. İşte, bizim evde sıradan bir macera.

- Senin yüzünden her şey buz gibi oldu Mami, tekrar ısıtmayacağım.

Hemen en teknolojik tavrımı takınıp gülümsemdim.

- Gerek yok anne, ben onları ağzımdaki diltronik yazılım sayesinde ısıtır, analog midemle ait olduğu yere gönderirim.

Annem, en disiplinli tavrını takınıp baştan ayağa süzdü beni.

- Hadi artık, bırak konuşmayı da kahvaltını yap. Hem biraz daha oyalanırsan okula geç kalacaksın. Ödevlerini yaptın mı bakayım sen?

Yok yok, yemeği acele etmeden yersem annemin hatlar yoğunluktan bloke olacak. Daha fazla şansımı zorlamamam gerekiyor. Őu ödevlere de bir çözüml bulsam iyi olacak. Mesela bir robot tasarlayabilirim. Ben ödevi yüklerim, o da benim el yazımla yapıp geri verir. Hem de yapay zekâyla. Nasıl fikir ama? Sonra bir ödev fabrikası açarım. Gerçekten çok iyi.

- Değil mi Meko? Meko!

MEKO. BENİM YAPAY ZEKÂLI ROBOT KÖPEĞİM.

Çok garip bir özelliği var. Onu yanlış programladığım için her dediğim tam tersini yapıyor. Bu yüzden ne yaptırmak istiyorsam tersini söylemek zorunda kalıyorum. Meko'dan ses çıkmayınca şarjının bittiğini fark ettim.

- Sen de sözde köpeksin, şarjın yokken süt dökmüş kediye dönüyorsun.

Hayvanları çok severim. Bu yapay zekâli köpekler de çok hoşuma gidiyor. İsteddiğimiz gibi programlayabilmek harika. Keşke şarjı da hiç bitmese, o zaman süper olurdu.

- Anneciğim, ben hemen Meko'yu şarja takıp geliyorum. Yoksa hareketsizlikten obez olacak.

Bu sözü bir yerden hatırlıyorum. Ha... Tamam, buldum. Annemin meşhur sözü bu.

**- Heeppp oturuyorsunnn Mamii...
Obez olacaksın yakında.**

Canım annem isminden de anlaşılacağı gibi hep meşgul. Bir yandan benim karnımı doyuruyor, bir yandan söyleniyor. Diğer yandan da sofrayı top-

larken ayağıyla bulaşık makinesinin kapağını kapatıyor. Bence annemin vücudu iç yaparken esneyip bükölüyor. Yoksa nasıl yetişecek böyle her yere?

Sofradan kalkıp koridora yöneldiğimde babamla karşılaştım. Kahvaltıya gelmemişti henüz. Annem ters giden bir şeyler olduğunda ismini arka arkaya üç kez söylemeyi alışkanlık hâline getirmişti. Babam, böyle durumlarda ortalıkta görünmeyi pek sevmezdi. **Adı Duralp olduğu için mi annem seslendiğinde hareket etmiyordu acaba?** Hatta bazı zamanlar şakayla karışık robot taklidi yaptığı bile olurdu. Ben yanından geçerken bir anda bana döndü.

- Nasılsın Meko?

Acaba yine robot taklidi mi yapıyordu?

- Meko odada baba, bana mı diyorsun?

Ayda yılda bir hatırımı soracaktı, hatlar karışmış olacak ki bana Meko diye hitap etmişti. Yaşlandığça babamın RAM kapasitesi bu ortama ayak uyduramıyordu galiba. Keşke Duralpstore'da yeni

bir g¼ncelleme mevcut mu, RAM y¼kseltme işlemi yapılıyor mu diye bakabilme şansım olsa.

- Tamam Mami, tamam.

- Önemli değil baba. İyiyim, sen nasılsın?

- Tamamım ben de oğlum.

"Tamamım ben de oğlum." mu? Bu konuşmaya devam etmesek iyi olacak, zaten sohbet fazlasıyla uzadı. Galiba babamın biraz kafası karışmış.

- Tamam olmana çok sevindim baba.

TEKNOLOJİ DÜNYASI

Kendimi bildim bileli annem atom karınca gibi bir sağa bir sola koşturur, babam da hep annemi izler. Ha, bir de annem bir milyon iki yüz elli altı bin yüz doksan sekiz kelime ettikten sonra babam sadece **“TAMAM.”** der. Eğer duyduklarından biri canını sıkarsa o zaman da **“TAMAAAM.”** diyerek konuşmayı bitirir. Yani babama göre her şey tamamdır. Görünüşe göre yine öyle bir sohbetin içerisindeydiler.

- Duralp, Duralp, Duralp... Sabahtan beri her şeyi kendi başıma halletmeye çalışıyorum. Neden yardım etmiyorsun?

Annem pes etmemekte kararlıydı. Bu sırada babam televizyon alışkanlığından olacak ki kumandayı aramaya başladı. Annemin sesini kısacaktı sanırım. Anneme yardım etse bunların hiçbirini duymak zorunda kalmazdı aslında.

- Çıkarırken çöpleri almayı unutma, ceketin ves-tiyerde, şarj aletini al, arabanın anahtarı montunun sağ iç cebinde.

İşteee, babam sonunda konuşmaya karar verdi. **"TAMAM."** O meşhur tek kelime. Yani giriş, gelişme ve sonuç. Hepsi bir arada.

Kahvaltıdan sonra her zamanki gibi hızla Meko'nun şarjını kontrol etmeye gittim. Hah, şarjı %99.99'du. Meko da benim gibi hiç %100 olmuyor. Hep bir eksiklik var. Ee, kimin köpeği...

- Tamam Mekocuğum, sen bu enerjiyle en az üç saat her dediğimin tersini...

Dememe kalmadan Meko her dediğimin tersini yapmaya hazır olduğunu anlatan o sesi çıkardı:

- HÜV HÜV!

DİJİTAL SAAT
07:55
0000

